

РЕШЕНИЕ

№ 2910

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20231100502453 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 15197 от 29.12.2022 г. по гр.д. № 53745/2022 г. по описа на СРС, 138 с-в, е осъдена СТОЛИЧНА ОБЩИНА, с адрес: гр.София, ул."Московска" № 33, да заплати на ЗАД "А.", ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. " *****, на основание чл. 410, ал. 1 КЗ вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД сумата от 428,04лв., представляваща регресно вземане за изплатено по имуществена застраховка „ Каско” обезщетение и ликвидационни разноски по щета с № 10017030136653 за застрахователно събитие, настъпило на 02.12.2017 г., вследствие противоправно поведение, изразяващо се в необезопасяване и необозначаване на дупка на пътното платно, на длъжностни лица, чийто възложител е ответникът, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 04.10.2022 г., до окончателното изплащане, и сумата от 60,41 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за период на забава от 14.05.2021г. до 03.10.2022 г., както и на основание чл.78, ал. 1 ГПК сумата от 288,66 лв., представляваща разноски по делото за заплатена държавна такса, депозити за експертиза и свидетел и адвокатско възнаграждение, като е отхвърлен предявения иск по чл. 410, ал. 1 КЗ вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД за разликата над сумата от 428,04 лв. до пълния предявен размер от 551,19 лв. и предявения иск по чл. 86 ЗЗД за разликата над сумата от 60,41 лв. до пълния предявен размер от 167,96 лв. и за периода от 04.10.2019 г. до 13.05.2021 г.

Решението, в частта на отхвърляне на исковете /за главното вземане в цялост, а за акцесорното – за разликата над присъдената сума до сумата 77.78 лв./ е обжалвано от ищеца ЗАД "А." с основни доводи, че е неправилно, постановено е в противоречие със събраните по делото доказателства, в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Заявява, че неправилно съдът е основал изводите си на констатациите на приетата в производството САТЕ като е приел, че действителната стойност на вредите е в общ размер на 418.04 лв. Поддържа, че при определяне действителна стойност на вредата съдът е следвало да съобрази първоначално посочената от експерта стойност на една гума към датата на ПТП- 01.12.2017 г.- 185.67 лв., а не посочената в заключителната част – 69.10 лв. Според въззивника от представените по делото фактури е установено, че стойността на една гума е 122.94 лв. без ДДС или 147.53 лв. с ДДС. Така стойността на двете подменени гуми на увредения автомобил възлиза на сумата 295.06 лв. с ДДС. Като не е съобразил така установените факти, съдът е постановил неправилно решение.

Моли, постановеното решение да бъде отменено в обжалваната част като неправилно, а предявените искове-уважени в цялост като основателни. Претендира разноски.

Въззиваемата страна СТОЛИЧНА ОБЩИНА подава отговор на въззивната жалба, в който изразява становище за нейната неоснователност. Поддържа, че в проведеното производство е установена действителната стойност на вредата по средни пазарни цени чрез приетата и неоспорена от страните САТЕ. С оглед това правилно съдът е кредитирал посочената от експерта стойност при разрешаване на спора по същество. Моли за потвърждаване на решението в обжалваната част като правилно и претендира разноски.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта и по наличието на противоречие с императивните правни норми – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Съдът приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Във връзка с доводите за неправилност изложени във въззивната жалба, съдът намира следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание по чл. 411, във вр. с чл. 410, ал. 1, т.2 от КЗ, вр. чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД.

В проведеното производство ищцовото дружество успешно е доказало наличието на всички предпоставки за основателност на претенцията си по заплащане на регресно вземане, а именно: 1. наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество (ищец); 2. заплащане на застрахователното обезщетение от страна на дружеството-ищец; 3.

предпоставките по чл. 49 от ЗЗД - вреди, които са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 от ЗЗД е възложил работа, вследствие на противоправно деяние при или по повод на възложената работа, като причинителят да е действал виновно. Вината се предполага съгласно чл.45, ал. 2 от ЗЗД.

Съгласно чл. 410 от КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне.

При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства съдът приема за осъществени предпоставките на претенцията по чл. 411, вр. чл. 410 от КЗ, вр. чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД. Пътят, на който е реализирано произшествието, е общински. По силата на чл. 31 от Закон за пътищата вр. с чл. 56 от Закона за общинска собственост, ответникът Столична община като негов собственик следва да го поддържа.

Съдът приема, че в конкретния случай от събраните пред първата инстанция писмени доказателства и заключение по САТЕ, което настоящият състав възприема изцяло по реда на чл.202 ГПК, неопровергани от другите доказателства, по делото са установени онези предпоставки, които обуславят наличието на основание за ангажиране отговорността на ответника - деликт, извършен от общината съобразно разпоредбата на чл. 49 и сл. от ЗЗД вр. чл. 31 от Закон за пътищата вр. с чл. 56 от Закона за общинска собственост - неизпълнение на задължението ѝ по закон, а и като собственик да поддържа пътища, в следствие на който деликт на 02.12.2017 г. застраховано при ищеца лице по имуществена застраховка, е претърпяло имуществени вреди- увреждания - щети по автомобила, които са описани в съставения протокол за ПТП и в описа съставен от застрахователя при извършения оглед.

За обезщетяване на сочените щети на автомобила застрахователят – ищец е заплатил на увредения сумата 541.19 лв., за определянето на което е направил ликвидационни разходи от 10 лв. /факти, които не са и спорни между страните/.

Сочените обстоятелства се установяват в производството чрез представените пред първата инстанция писмени доказателства.

В контекста на изложеното въззивният съд счита, че увреденият /собственикът на застрахованото МПС има срещу ответника вземане по чл.49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е заплатил обезщетение за причинените с деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу деликвента.

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение, въззивният съд приема, че разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ предвижда, че застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието и целта е да се стигне до пълно репарирание на

вредоносните последици. Обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т.е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество - чл. 400, ал. 1 КЗ, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качеството, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка - чл.400, ал. 2 КТ и съответно е лимитирано от застрахователната сума по договора - чл. 386, ал. 1 КЗ. В частност от заключението по съдебната авто-техническа експертиза се установява, че стойността на ремонта на увредения автомобил по средни пазарни цени - с нови части, без отчитане на овехтяване, възлиза на 651.18 лв. /която сума е в по-висок размер от заплатената и претендирана от ищеца – 541.19 лв./, а разноските по определянето на застрахователното обезщетение по процесната преписка по щета са в размер на 10 лв. - виж чл. 410, ал. 1 КЗ. За обосноваване на тези изводи, съдът съобрази посочената от експерта в приетата пред първата инстанция САТЕ средна пазарна стойност на двете увредени гуми на автомобила към датата на ПТП- 02.12.2017 г. /185.67 лв. за всяка/ без отчитане на овехтяване. Изложените в посочения смисъл доводи от въззивника в подадената въззивна жалба съдът намира за основателни. Размерът на дължимото регресно обезщетение е обусловен от стойността на вредите по средната им пазарна стойност към момента на настъпването им, което обстоятелство е доказано с неоспореното от страните заключение по САТЕ. Съгласно заключението пазарната стойност на ремонта на щетите без овехтяване възлиза на 651.18 лв. Тъй като е предявено за установяване регресно вземане в по - малък размер на извършеното плащане - 551.19 лв. /с ликвидационни разноски 10.00 лв./, съдът неправилно е отхвърлил искът за разликата над сумата 428.04 лв. до сумата 551.19 лв. /с включени ликвидационни разноски 10.00 лв./.

Следователно релевираната претенция следва да бъде уважена за посочената разлика възлизаща на сумата 123.15 лв., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска - 04.10.2022 г., до окончателното ѝ погасяване.

За периода на забавата от 14.05.2021 г. до 03.10.2022 г. дължимата законна лихва за забава върху сумата 551.19 лв. възлиза на сумата 77.78 лв. С оглед това на основание чл.86, ал.1 ЗЗД в полза на ищеца следва да се присъди допълнително и сумата 17.37 лв. освен присъдените от първата инстанция 60.41 лв.

Поради частично разминаване изводите на двете инстанции постановеното решение следва да бъде отменено като неправилно в частта на отхвърляне на иска за главното вземане и в частта на отхвърляне на иска за акцесорното вземане за разликата над сумата 60.41 лв. до сумата 77.78 лв.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски за въззивната инстанция за възнаграждение за юрисконсулт в размер на 150.00 лв. и разноски за държавна такса в размер на 50.00 лв.

За производството пред първата инстанция в полза на ищеца следва да бъде присъдена допълнително сумата 127.00 лв. за сторените разноски, а постановеното решение следва да бъде отменено в частта на присъдените на ответника разноски над сумата 18.00 лв. до сумата 32.08 лв.

Така мотивиран, Софийски градски съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 15197 от 29.12.2022 г. по гр.д. № 53745/2022 г. по описа на СРС, 138 с-в, В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявения от ЗАД "А.", ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. " *****, срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА, с адрес: гр.София, ул."Московска" № 33, иск с правно основание чл. 410, ал. 1 КЗ вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД за разликата над сумата 428,04лв. до сумата 551,19 лв. / с включени ликвидационни разноски 10.00 лв./, която сума представляваща регресно вземане за изплатено по имуществена застраховка „ Каско” обезщетение и ликвидационни разноски по щета с № 10017030136653 за застрахователно събитие, настъпило на 02.12.2017 г., вследствие противоправно поведение, изразяващо се в необезопасяване и необозначаване на дупка на пътното платно, на длъжностни лица, чийто възложител е ответникът, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 04.10.2022 г., до окончателното изплащане, както и В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявения от ЗАД "А.", ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. " *****, срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА, с адрес: гр.София, ул."Московска" № 33, иск с правно основание чл. 410, ал. 1 КЗ вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал.1 ЗЗД за разликата над сумата 60,41 лв. до сумата 77.78 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за период на забава от 14.05.2021г. до 03.10.2022 г., както и в частта на разноските, в която в полза на СТОЛИЧНА ОБЩИНА са присъдени разноски над сумата 18.00 лв. до сумата 32,08 лв., КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА СЛЕДНОТО:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА, с адрес: гр.София, ул."Московска" № 33, да заплати на ЗАД "А.", ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. " *****, на основание чл. 410, ал. 1 КЗ вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал.1 ЗЗД, сумата 123.15 лв. /над сумата 428,04 лв. до сумата 551,19 лв. /с включени ликвидационни разноски 10.00 лв./, която сума представляваща регресно вземане за изплатено по имуществена застраховка „ Каско” обезщетение и ликвидационни разноски по щета с № 10017030136653 за застрахователно събитие, настъпило на

02.12.2017 г., вследствие противоправно поведение, изразяващо се в необезопасяване и необозначаване на дупка на пътното платно, на длъжностни лица, чийто възложител е ответникът, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 04.10.2022 г., до окончателното изплащане, както и сумата 17.37 лв. /над сумата 60,41 лв. до сумата 77.78 лв./, представляваща мораторна лихва върху главницата за период на забава от 14.05.2021г. до 03.10.2022 г., както и на основание чл.71, ал.1 и ал.8 ГПК сумата 127.00 лв.- сторени разноски за първата инстанция и сумата 200.00 лв.-сторени разноски за въззивната инстанция.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 15197 от 29.12.2022 г. по гр.д. № 53745/2022 г. по описа на СРС, 138 с-в, В ЧАСТТА, с която е осъдена СТОЛИЧНА ОБЩИНА, с адрес: гр.София, ул."Московска" № 33, да заплати на ЗАД "А.", ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. " *****, на основание чл. 410, ал. 1 КЗ вр. чл.49 вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД сумата от 428,04лв., представляваща регресно вземане за изплатено по имуществена застраховка „ Каско” обезщетение и ликвидационни разноски по щета с № 10017030136653 за застрахователно събитие, настъпило на 02.12.2017 г., вследствие противоправно поведение, изразяващо се в необезопасяване и необозначаване на дупка на пътното платно, на длъжностни лица, чийто възложител е ответникът, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 04.10.2022 г., до окончателното изплащане, и сумата от 60,41 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за период на забава от 14.05.2021г. до 03.10.2022 г.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____